

[Ministeren for Grønland.]

faktisk er så stor, at man ved landbrugsstationen har vanskelighed ved at antage alle ansøgere.

Når det anføres, at der er 225 fåreholdere i Julianehåb distrikt, må det ses på baggrund af, at en stor del af fåreholderne driver andet erhverv ved siden af deres landbrug. Jeg kan således anføre, at der i foråret 1955 fandtes 240 besætninger i Julianehåb distrikt. Heraf var der 45 besætninger med indtil 10 får, 55 med 11-25 får, 53 med 26-50 får, 31 med 51-100 får, 35 med 101-250 får, 17 med 251-500 får og kun 4 med over 500 får. De fåreholdere, der har under 100 får, må have bierhverv, medens de fåreholdere, der har 100 får og derover, for de flestes vedkommende klarer sig med, hvad de tjener ved denne avl. Som salgsprisen for fåreavlprodukter har ligget i de senere år, og når hensyn tages til de omkostninger, Handelen nødvendigvis må have ved transport af fårene fra fjeldet til slagtestedet og ved oparbejdning og behandling af fåreavlprodukterne, kan det fastslås, at prisen for disse ikke kan forhøjes i dag, uden at fåreavlen, som jeg før nævnte om fiskeriet, vil komme til at trække penge ud af konjunkturudligningsfonden.

Der er endnu et stykke vej tilbage, inden vi når de mål, vi har sat os, både hvad angår forbedret avl og en tilfredsstillende opdyrkning, så den enkelte fåreholder bliver i stand til på sin hjemmemark at avle tilstrækkeligt vinterfoder til sine dyr. Vi arbejder som sagt meget stærkt med disse problemer, og det er mit håb, at vi gennem den indsats, der er i gang, i løbet af forholdsvis kort tid kan nå frem til bedre resultater.

Jeg er enig med det ærede medlem, når han gør opmærksom på vigtigheden af det grønlandske boligbyggeri. Under mine rejser har jeg også i særlig grad beskæftiget mig med disse spørgsmål og er ganske klar over det store behov for boliger. Det er min opfattelse, at en rationalisering af byggeriet er ønskelig og mulig, og jeg har umiddelbart efter min hjemkomst truffet foranstaltninger, der sigter mod at forbedre husenes kvalitet, og som forhåbentlig også kan medføre, at visse byggeomkostninger kan formindskes som resultat af en bedre planlægning.

Når man har kendskab til den grøn-

landske boligstandard, forstår man godt det ærede medlems ønske om at få den årlige bevilling til boligbyggeriet forhøjet. Desværre tror jeg ikke, at det under den nuværende økonomiske situation bliver muligt at få gennemført en sådan forhøjelse, og jeg har også i sommer over for landsrådet, i hvis møder jeg deltog, givet udtryk for dette synspunkt. Jeg tror også, det vil være formålstjenligt at udskyde en drøftelse om yderligere bevillinger til boligbyggeriet, indtil den påtænkte rationalisering af dette byggeri har fundet sted.

Jeg kan fuldt ud tiltræde det ærede medlems udtalelser vedrørende det ønskelige i at få skabt en i Grønland fast bosiddende håndværkerstand, og jeg har adskillige gange understreget det betydningsfulde i, at grønlænderne drages med ind i byggeriet. Spørgsmålet om en lærlingeuddannelse i Grønland har i nogen grad været vanskeliggjort af mangelen på egnede værksteder og læremestre, men med den udbygning af den tekniske organisation, der i de senere år har fundet sted, er jeg tilbøjelig til at mene, at tiden nu er moden til løsning af denne sag, som har min store interesse.

Det ærede medlem kom dernæst ind på aflønningsforholdene bl. a. for udstedsbestyrerne og nævnte, at en bestemt udstedsbestyrer til ham havde opgivet, at han havde en månedlig løn på 408 kr. Denne aflønning stod efter det ærede medlems opfattelse ikke i passende forhold til det med arbejdet forbundne ansvar. Hertil vil jeg gerne sige, at aflønningen varieres meget betydeligt ved indhandlingsprocenterne. Således har den lavest lønnede bestillingsmand, der fungerer som udstedsbestyrer, i 1955 haft en indtægt på 5 450 kr., hvoraf normallønnen androg ca. 4 240 kr., og resten var indhandlingsprocenter og saltepræmier. Omsætningen af salgsvare var det pågældende sted var ca. 86 000 kr. Den højeste løn til en bestillingsmand, der fungerede som udstedsbestyrer, var i 1955 23 900 kr. Af dette beløb hidrører ca. 7 400 kr. fra vedkommendes normalløn, og resten er indhandlingsprocenter og saltepræmier. Omsætningen af salgsvare ved det pågældende udsted var ca. 441 200 kr. Gennemsnittet for samtlige grønlandske udstedsbestyrere var i 1955 9 800 kr., hvoraf den faste løn udgjorde 6 300 kr. Ud over de